

TMAVOMODRÍ CHLAPCI

BARBARA
ZMUŠKOVÁ

TMAVOMODRÍ
CHLAPCI

TMAVOMODRÍ CHLAPCI

BARBARA
ZMUŠKOVÁ

slovar

Text © Barbara Zmušková 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-7819-1

Mojim OGs, Judit a Verči

„Zamysleli ste sa niekedy nad tým, prečo sa feministky tak urputne snažia na svoju stranu dostať mužov? Odpoveď je jednoduchá. Vedia, že normálne ženy nepresvedčia. Tie totiž ich kvóty nepotrebujú. Na vrchol sa dostanú aj tak.

Musia teda nájsť slabého muža a presvedčiť ho, aby ich pustil pred seba. Veď o tom je predsa galantnosť. Muž má dolu schodmi kráčať prvý a hore posledný. Feministky to v istom momente prestali vyžadovať na skutočných schodoch – tam vás označia za zastaralého šovinistu –, ale pri tých metaforických to máte mať na pamäti.

Nemôžeme im to zazlievať. Každý, kto nie je na vrchole, tam chce byť. Klobúk dolu pred tými, čo to vymysleli.

Ak však budete nabudúce počúvať o diskriminácii a sklenených stropoch, skúste sa danej slečny spýtať, prečo ju to neťahá na vojnu. Do baní alebo do smetiarskeho auta. Prečo ju v týchto prípadoch tá nerovnosť neškrie.

Iba hlupák im na to skočí. Každý máme jeden život. Nezhodzte svoje miesto v rade na vrchol.“

– Dávid Pavol, Mužská biblia

1. LINDA

Linda stála pred kníhkupectvom a dívala sa do tváre svojho bývalého priateľa. Takmer splývala s jej vlastnou. Mali rovnako tmavé, skoro čierne vlasy. Tie jeho boli vyfúkané a na bokoch čerstvo vyholené, tie jej strapaté a stále vlhké z polnočnej sprchy. Mohli byť bratom a sestrou. Bolo by to len o trochu divnejšie. Linda, projektová manažérka v organizácii Článok 2 a ľudskoprávna aktivistka. Dávid Pavol, autor medzinárodného bestselleru Mužská biblia a kartónová podobizeň v životnej veľkosti.

Bola by radšej, keby tam stál skutočný Dávid Pavol. Asi by sa posrala a zdrhla, ale aj to by bolo lepšie, než ho uvidieť vo výklade. Dva roky po vydaní jeho megaúspešnej prvotiny, v ktorej mladým chlapcom radil, ako si dať do vlasov tužidlo a oslovovať ženy v MHD, to mohlo znamenať jediné: Dávid Pavol napísal ďalšiu knihu. A ona mala grupčetrový úlovok roka.

S Maťom a Braniskom ním boli posadnutí. Nedalo sa to povedať inak. Kedysi to boli jeho najlepší kamaráti, spolužiaci, sídliskoví susedia. Dnes boli jeho najoddanejšími hejtermi.

Dávid Pavol bol nekonečnou studnicou ich škodradosti. Predbiehali sa v tom, kto jeho nový príspevok pošle

do skupiny ako prvý a kto v ňom nájde najhoršiu hrúbku alebo doslovný preklad z angličtiny. Uzatvárali stávky, ako dlho mu bude trvať prebrať najnovšie trendy z amerického internetu.

Spravidla mu to trvalo prekvapivo dlho. Fotku sexi ženy v supermarkete s otázkou: Ako by ste ju zbalili? postol štyri týždne po tom, ako sa na tejto výzve vybúrilo osadenstvo bývalého twitteru. Štyri mesiace mu trvalo, kým začal analyzovať fotky celebritných párov a označovať za slabochov mužov, ktorí sa príliš nakláňali k svojim manželkám. Jordanovi Petersonovi ukradol metaforu s homármi šesť rokov po vydaní jeho 12 pravidiel pre život. Linda si bola takmer istá, že má o manofére lepší prehľad než on.

Odtrhla oči od kartónovej hlavy. Pohľad jej sklúzol po rozopnutom hornom gombíku tmavej košele a zastavil sa na príúzkom tmavomodrom obleku. Vlnená látka na rukávoch ledva odolávala náporu napnutých bicepsov a na hrudi sa dramaticky roztvárala. Kartónový Dávid vystieral ruku a podával jej maketu knihy. Na obálke svietil strieborný ornamentálny nápis „Bratská biblia“.

To ju zamrzelo. Pre dobro krajiny nebol príchod pokračovania Mužskej biblie na trh dobrou správou. Na to, že vo svojej prvotine nepísal nič originálne, si našla pomerne veľký počet čitateľov. Prispievali k tomu najmä dve veci: každým rokom sa do puberty dostala nová kohorta chlapcov, ktorí ešte nevedeli po anglicky, a tak sa nemohli dostať k myšlienkam, ktoré sa na internete objavili minimálne desať rokov dozadu. Rovnakým dielom stúpil počet otcov, strýkov a krstných otcov, ktorí dostali za úlohu na Vianoce či narodeniny týmto chlapcom s brokolicovými účesmi kúpiť „nejakú knihu“. Výsledky tejto

ekonomickej rovnice boli dvojznačné: matky sa tešili, že ich synovia nie sú na telefónoch, obdarúvatelia dostali bodík k dobru. A mladí muži sa dovzdelali na tému genetickej podradnosti ženského pohlavia.

To by však platilo o akejkolvek knihe z pera Dávida Pavla. Ak by napísal inú bibliu – chlapeckú, sedliacku či diabolskú –, nevzala by to tak osobne.

To, že svojej novej biblii dal prívlastok „bratská“, však bola podpásovka. „Nie ty máš bratov,“ pomyslela si. To ona mala – dvoch starších. Teraz ich už vídala len počas víkendových návštev u rodičov. Mali vlastné rodiny, kariéry, životy. Ale vyrastať v dome plnom chlapcov, s ich bitkami, kameňmi, hokejkami a vyrazenými zubmi, to ju navždy poznačilo. Dávid bol až do rozvodu jeho rodičov jedináčik a jeho nevlastní súrodenci sa narodili, až keď bol dospelý. Čo on vedel o bratoch?

„Ale tí tvoji majú radšej mňa,“ odpovedal jej Dávid Pavol, ktorý žil v jej hlave. Sebavedomý úsmev kartónovej makety sa zmenil na podlý.

Mohla to byť pravda. Niežeby sa nejako extra poznali. Ak sa niekedy vo vesmíre spoločných známych a rovnakých škôl stretli, určite si podali ruky a prehodili zo pár slov. Možno si niekedy štrngli pohárikmi alebo hrali v jednom tíme na basketbale. Taká tá základná úroveň mužského rešpektu.

Linda sa mračila ako malé dieťa. Ju jej bratia osemnásť rokov ignorovali, šikanovali, vysmievali, strieľali do nej nerfkami alebo ju krivo obviňovali. Z tohto uhla pohľadu mali vlastne lepší vzťah s akýmkoľvek náhodným okoloidúcom.

Dvaja bratia a Linda. Traja kamaráti a Linda. Vždy bola z iného cesta.

Dávid Pavol v jej hlave to všetko dobre vedel. Bolo však naivné myslieť si, že to platilo aj pre toho skutočného. Ten určite nenazval svoju knihu Bratská biblia preto, aby ju nahneval. Nie preto, že by nechcel. Rozišli sa v zlom. Priam v tom najhoršom. Zlomila mu srdce. A spôsobila rozpad ich partie.

Dávalo zmysel, ak jej chcel ublížiť. Bolo však naivné myslieť si, že by vôbec niekedy zaregistroval jej súrodencké komplexy. Maťovi s Braniskom to bolo jasné. Poznali sa od základnej školy, videli ju plakať od hnevu aj od smútku – a od všetkého medzi tým. Dávid bol ten, kto iba mávol rukou a šiel sa hrať na gameboyi.

Navyše to bolo tak dávno. Vedel by ešte povedať, akej farby sú jej oči? Kedy má narodeniny? Pamätal si vôbec jej priezvisko?

Dávid Pavol bol dýkou, ale bodala sa ňou sama. Ani v priebehu tých zopár týždňov, keď preňho mohla byť dôležitá – aspoň taká dôležitá, ako môže byť frajerka v osemnástich –, ju poriadne nepoznal. Či od seba odpisovali v školskej lavici, alebo sa opíjali z druhého najlacnejšieho tvrdého alkoholu, ktorý našli v Coop Jednote, bola preňho len ženou. Nie priateľom. Nie Lindou.

Linde do uší doľahla konverzácia páru, ktorý práve otváral dvere do kníhkupectva. Otriasla sa. Davol má novú knihu. To boli breaking news. A ona sa miesto reportovania utápa v sebaľútosti. Každou sekundou pritom hrozilo, že ju niekto predbehne. Čudovala sa, že o knihe vedela skôr ako Maťo – zrejme však len preto, lebo si Dávid Pavol robil marketing mimo tradičnej siete vydavateľov.

Linda prekĺzla okolo hlučného párika. Cinknutie zvončeka nad dverami bolo príjemné, vôňa čerstvo namletej

kávy tiež. Chodievala sem v tie rána, keď sa potrebovala vzpružiť kapučínom s karamelovým, tekvicovým alebo perníkovým sirupom. Aj v práci mali kávovar, ale nemali karamelový, tekvicový ani perníkový sirup. A nikto tam za ňu neumyl napeňovač mlieka.

„To reálne ani nie je káva,“ hovoril Dávid Pavol v jej hlave, „a zase si si zabudla cestovnú šálku.“

Ten prvý argument by možno použil aj skutočný Dávid Pavol. Predpokladala, že pije iba kávu zo zelených zŕn alebo takú tú s maslom, čo mala naštartovať neuróny. Biohacking. Asi by ju však neobvinil zo zamorovania planéty plastovým odpadom. Dávid Pavol sa predsa odfotil pred výfukom svojho bavoráka a označil pri tom Gretu Thunberg. V tomto prípade to oproti Andrewovi Tateovi stihol len s dvojdnovým oneskorením.

Tu však mal Dávid Pavol v jej hlave výhodu. Nebol iba jej bývalým priateľom, ktorý sa po rozchode stal meninistom, teda bojovníkom proti feminizmu. Bol aj hlasnou trúbou všetkých jej neistôt. Dokonale poznal jej slabé miesta a dokázal na ne útočiť zo všetkých strán politického spektra. Pri jednorazových obaloch bol urputný ľavičiar. Keď premýšľala o tom, či chce mať deti, zhodoval sa s fašistami – s pôvodnými aj tými novými –, že je bez nich bezcenná.

„Prečo vôbec chodíš do kníhkupectva, ak nechceš stretnúť mňa, spisovateľa?“ pýtal sa.

„Nie si spisovateľ, si len mentor úbožiakov,“ odvetila, no vzápätí v dialke zbadala ďalšiu jeho kartónovú podobizňu. To ich oboch na chvíľu umlčalo.

Zo zadného vrecka vytiahla telefón, aby s Davolom už nebola sama. Cvakla fotku jednej z podobizní a otvorila

konverzáciu nazvanú Štyria pátrači. Boli v nej však už len traja. Dvaja pátrači a Linda.

Fotku poslala do konverzácie. Premýšľala, či to na prvý pohľad nebude vyzeráť, že ho stretla naozaj.

To by bol Branisko nadšený. Myslel by si, že sa ich stará partia znovu dáva dokopy. Predstavila si jeho veľké hnedé oči – najprv ešte viac rozšírené, potom to sklamanie v nich. Niečo strašné. Ako pohľad šteniatka, ktorému ste náhodou stúpili na chvost.

Maťo by zašiel ešte ďalej. Bol by presvedčený, že sa dokopy nedáva iba ich stará partia, ale aj jej kľúčová romanca. Dávny sok v láske, zdanlivo pokorený, sa vrátil v plnej sile a on tak raz a navždy prišiel o príležitosť, po ktorej nikdy nesiahol. Rovno by si začal pripravovať príhovor na ich svadbu.

Nikdy ho nedokázala presvedčiť, že to bola len chyba, letné nič osemnásťročných deciek, ktoré boli samy osebe ledva skutočnými osobami – a spolu ešte menej.

Na fotke jej pristáli dve šokované reakcie.

„Tvl, kartónové makety? To je egotrip aj na jeho pomery,“ napísal Maťo.

„Níee, ďalšia biblia níeeee :(“ zareagoval Branisko.

Linda sa zasmiala a začala brainstormovať vtipy o maketách.

Mala rada to miesto, na ktorom sa stretávali, aj keď doň nemohla vkročiť bosou nohou. Boli tam, hocikedy, a boli to oni. Pieskovisko Marka Zuckerberga sa stalo jej domovom.

„Vychádza už o dva týždne,“ ozval sa hlas za ňou. Strhla sa, akoby ju pristihli pri krádeži, a zbadala predavača s neučesanými vlasmi a intenzívnym pohľadom.

„Nie ste jediná,“ pokračoval a premeral si ju od hlavy po päty. „Číta ho prekvapivo veľa žien. Len sa k tomu nepriznávajú, lebo to nie je politicky korektné.“

Lindina tvár sa proti jej vôli skrútila do grimasy. Stihla sa ešte zastaviť a neprevrátila oči. Predavač sa na ňu naďalej sústredil. Zasmiala sa, aby jej dal pokoj. Bol to úplne iný smiech ako ten, ktorý ju pred chvíľou vrátil k sebe samej.

„Je tu jeho najväčší fanúšik,“ napísala rýchlo do konverzácie, aby medzi nich vložila aspoň svoj telefón.

Vedela, že existujú. Videla tie čísla, rebríčky, lajky a komentáre. Mali však obývať inú planétu. Ďaleký východ, mamahotely, obité androidy. Nie jej vlastný rajón.

„Má plešinku?“ pristála v konverzácii správa od Maťa, ktorého otec mal aj v šesťdesiatke bohatú hrivu vlasov.

„Bodyshaming much? Veľmi dobre vieš, že je to znak vysokého testosterónu,“ odpísal mu Branisko, ktorý mal kúty skôr než vysokoškolský titul.

„Nečítam jeho knihy,“ povedala predavačovi oduto, „ale poznám ho. Chodila som s ním na strednú.“

Potrebovala mu ponúknuť niečo skutočné, aby odčiniла svoju predchádzajúcu pretváрку. Tak veľmi chcela takýmto mužom vzdorovať. Upozorňovať na nevhodné poznámky, nesmiať sa na vtípoch o hlúpych ženách a z rukáva vyťahovať dáta o rodových nerovnostiach. Chcela, aby si zapamätali chuť trápneho ticha a nabudúce si dali pozor.

Myslela pritom na krotiteľov divých šeliem. Keď tí kládli hlavu medzi tesáky väčšie než ich prsty, cítili sa mocne? Alebo im reflektory rovnako osvetľovali, že svoje životy riskujú kvôli cirkusu?

„Tak to máš šťastie,“ povedal jej predavač. Ani jednému z nich neušlo, že jej náhle prestal vykať. Samého ho to vykoľajilo.

„Možno sa v nej nájdete,“ doplnil rýchlo a s dôrazom na najbližšie sloveso. „Mal by v nej odhaliť viac zo svojho života. Zo svojej minulosti. Ako sa stal Dávidom Pavlom.“

Linda sa tak sústredila na malicherné doťahovanie s predavačom, že ledva vnímala, čo jej hovorí. Jeho slová k nej dochádzali len postupne.

Má sa v tej knihe nájsť? Hádam len metaforicky. Pochybovala, že by sa stotožnila s blábolmi Dávida Pavla o návrate k tradičným džendrovým rolám. Aj to by však bola ochotná akceptovať skôr, než ten druhý význam: že by sa v tej knihe mohla nájsť doslovne.

To by neurobil. Nenapísal by o nich verejne. O nej. Bez toho, aby o tom vopred povedal. Spýtal sa, či môže. Alebo...?

„Tak ale hádam by nevyťahoval nejaké nudné príbehy zo strednej školy...“ utrúsila tónom, ktorým si predstavovala, že jej mama vyťahuje klebety od tiet v kostole.

„Práveže áno. Myslím, že ide aj ďalej. Do detstva. Mužská biblia bola o individualite, o prikázaniach pre život. Bratská biblia má byť o mužských komunitách a o prikázaniach pre priateľstvá. Bro code. Ilustruje to na príbehoch z vlastného života.“

Linda kútikom oka zazrela prichádzajúce notifikácie z četu. Zrazu si nebola taká istá, či bol dobrý nápad písať im. Predtým ako zistila viac.

„Odkiaľ to viete?“ spýtala sa a hlas jej mamy sa na konci vytiahol až do falošných výšin.

Predavač ukázal na sako kartónového Dávida Pavla – na miesto, kde predtým prehliadla stoh letáčikov ležérne zasunutých do náprsného vrečka.

Linda prikývla a siahla po letáčiku v takom chvate, že sa porezala o papier. To bolo na predavača už priveľa a rýchlo sa odpratal. Linda ihneď z hlavy vymazala jeho existenciu.

„Môže sa hnevať jeden kamarát na druhého, keď mu preberie frajerku? Čo ak ju jeden chcel, ale nikdy spolu nechodili? Čo ak nikdy nepovedal stop stop?

To je iba niekoľko otázok, na ktoré sa Dávid Pavol rozhodol poskytnúť odpovede v Bratskej biblii, pokračovaní medzinárodného bestselleru Mužská biblia. V novej knihe prináša desať revolučných prikázaní, ktorými odкрýva nepísané pravidlá pokrvných aj nepokrvných bratstiev. Svojím apoštolom konečne odkryje oponu vlastného osobného života, aby sa mohli po prvýkrát poučiť z lekcií, skúseností a chýb, ktoré nadobudol v skutočnom svete.“

Linda tie slová čítala, akoby o tretej ráno hltala vriace zvyšky jedla vytiahnutého z mikrovlnky. Rozliali sa jej v hrudi a nemala ich ostré pulzovanie čím zhasiť.

S Dávidom sa nerozprávala už päť rokov. Zhruba odkedy sa stal Dávidom Pavlom. Nebavil sa s nikým z nich, odkedy ich postavil pred tú tradičnú rozchodovú dilemu.

Tradične to pritom nebývala dilema. Chlapci odchádzali s chlapcami, dievčatá s dievčatami. Ich partia bola plná chlapcov, takže výsledok mal byť jasný. Na konci stoličkového tanca však zostal stáť on. A pritom ona bola tá zlá! Ona sa rozišla s ním. Dokážete si predstaviť horšiu zradu? V Dávidovom biblickom príbehu boli ich roly jasné.

Bolo to detinské – ale jeho fanúšikovia boli deti. Síce z toho vychádzal ako porazený, no aspoň sa s ním budú vedieť stotožniť. Pozrite, kde som začínal, a pozrite, kde som teraz. Dávalo to zmysel. Ak by mu radila s PR, povedala by mu, nech to tam napíše. Presne takto.

Letáčik sa začal vlniť okolo Lindiných prstov. Predpokladala, že ak Dávida Pavla niekedy stretne, bude to len náhodou. Možno by sa tvárili, že sa nepoznajú. Pohľady by im hladko prešli cez čelá, akoby boli neviditeľní. Bol by to zvláštny pocit, ale trval by len chvíľu, kým by im oči zakryla prikrývka utkaná z rokov zdôvodnení.

Snažila sa naňho nemyslieť. Keď naňho totiž myslela, bola svojím najhorším ja. Cítila sa ako ten najmenší človek a zároveň ako stredobod vesmíru. Vytváralo to problémy s gravitáciou.

Možno bolo naivné veriť, že on bude robiť to isté. Klesol by však tak hlboko, že by začal ich špinavú bielizeň prepierať verejne? Keď ju celé tie roky tak prácne hádzala za posteľ?

Dávala sa na jeho uhrančivý kartónový pohľad a zdalo sa jej, že svojej podobizni pridal niekoľko centimetrov na výške.

S Dávidom Pavlom nebolo nič jednoduché. Nedalo sa s ním len tak rozhádať, prestať sa na desať rokov baviť a potom to urovnať pri pive. Tak ako to robili normálni ľudia.

Nie, také ľahké to nebude. Ak z nich v tej knihe urobil príklad toho, ako feminizmus ničí mužské priateľstvá a rozkladá tým vlákna spoločnosti, bolo to viac než len vykopanie vojnovéj sekery.

Bola to výzva do *kultúrnej* vojny. Taká, ktorá sa neodmieta.

2. MAŤO

„Bratská biblia je odpoveďou na pretlak kníh s návodomí na to, ako sa má muž v dnešnom svete dostať na vrchol,“ čítal Maťo pred celou kanceláriou. Do hlasu zámerne vkladal smiech. Potreboval, aby z tej situácie jeho kolegovia pochopili, že to bolo smiešne. Rozhodne sa ich myšlienky nemali uberať tam, kde by objavili niečo nezvyklé alebo – nedajbože – zlé. Najmä to najhoršie. Že Dávid Pavol vydáva ďalšiu knihu, kým on, Maťej Ostrolúcky, editor vydavateľstva Divé múzy, stále nič nenapísal.

„Tie knihy však robia jednu základnú chybu. Chcú tam dostať jednotlivca a nechať ho napospas systému. No na svete nie je nič mocnejšie než skupina mužov, ktorí si vzájomne pomáhajú dosiahnuť svoje ciele.

Pokračovanie medzinárodného bestselleru Mužská biblia prináša desať revolučných príkázaní, ktoré z teba a tvojej partie vytvoria nerozlučných apoštolov. Nerozdelia vás žiadne svetské starosti, akými sú peniaze, sláva alebo ženy. Vstúp do cirkvi Dávida Pavla a nechaj sa konvertovať na vieru v bratstvo.“

Kancelária sa prehýbala od smiechu.

„Ukáž obálku,“ ozvala sa Alica, šéfka grafického oddelenia, ktoré sa tak nazývalo iba v podpise jej emailu, pretože bola jeho jedinou členkou.

Maťo odpinkol notifikácie zo skupinového četu, aby všetkým ukázal obálku Bratskej biblie. Boli na nej vyobrazení dvanásť mužů sediaci za jedným stolom, štylizovaní ako replika Da Vinciho Poslednej večere. Mali na sebe tesné tmavomodré obleky, boky hláv hladko vytieňované. Preretušovanosť a vágna pachuť gýčovosti prezrádzala, že išlo o výtvor umelej inteligencie.

Priamo v strede, na Ježišovom mieste, trónil jeho niekdajší najlepší kamarát. Díval sa priamo do objektívu, na tvári mal slabý úškrnok, akoby hovoril: „Viem, že je to trochu smiešne. Ale myslím to aj vážne.“

Kolegovia sa smiali dehonestujúco – presne tak, ako to od nich chcel.

„Nebola jeho prvá kniha presne o tom, ako sa dostať na vrchol a poraziť pritom všetkých ostatných mužů, tých menejcenných?“ položil skôr rétorickú otázku šéfredaktor Teo.

„Asi tá pôvodná biblia nebola dosť mužská...“ dodala Alica.

„Medzinárodný bestseller, lebo to kuriérom vedia poslať aj do Česka?“ nadhodil Maťo.

„Je o nás. Tá kniha je o nás,“ znela správa od Lindy v grupčete, keď sa doň konečne pozrel.

Ešte raz sa zasmial, ale už akosi tichšie. Ospravedlnil sa a s nepresvedčivou výhovorkou sa presunul do kuchynky.

Vykľula sa z toho tragédia. Maťo celé dni premýšľal o tom, ako je vôbec možné napísať knihu – celú zasranú knihu –, kde na to človek nájde čas a energiu a ako

dokáže aspoň na sekundu vyhnať z hlavy tie hrôzostrašné obrazy zlyhania a márnosti, aby dostal na papier čo len jedno slovo. Bolo to hlúpe, ani na sekundu mu však nenapadlo, že v tom čase už jeho úhlavný nepriateľ mohol písať *druhú* knihu a zdvojnásobovať tým tú už aj tak nekonečnú priepasť medzi nimi.

No to, že tá kniha mohla byť o ňom, bolo čerešničkou na vrchu toho celého a otváralo to celú škálu nových možností, ako mať zničený život. Trvalo mu to len sekundu: vybehnúť po schodoch na olympijský skokanský mostík a skočiť elegantnú šípku priamo do jeho sociálnych sietí.

Dávid Pavol už začal Bratskú bibliu propagovať. Na titulnej fotke mal obrázok z obálky. Dvanásť apoštoli a on v strede, výjav ako stvorený na tento širokouhlý formát. Novou informáciou bolo, že kniha sa dostáva do predaja o šesť týždňov. Maťo klikol na link predpredaj.

„Drahí apoštoli,

V rukách držíte moje celoživotné dielo. Mnohí z vás ma poznáte ako biznisového poradcu a životného kouča, ale v tejto knihe sa púšťam do vôd, ktoré u nás ešte nikto neprebádal. Už ako veľmi malý chlapec som si totiž uvedomil, že všetkým dnešným návodom k dosiahnutiu úspechu niečo podstatné chýba.

My muži chceme všetci to isté. Moc, ktorá nám dovolí naplno využiť náš potenciál. Ženu, ktorá nám bude vernou a potešujúcou spoločníčkou na zahnanie osamelosti moderného sveta.

No čo je najdôležitejšie, chceme nájsť a skutočne spoznať samých seba, aj keď nám médiá čoraz agresívnejšie podsúvajú predstavy o tom, kým máme byť a čím všetkým sme sa previnili každým našim víťazstvom.

Toto nie je kniha, ktorú máte čítať sami. V tejto knihe nie je žiadne tykanie, a to nielen preto, lebo chcem, aby sa slušnosť a úcta stali zbraňami vášho arzenálu, ale aj preto, lebo predpokladám, že túto knihu čítate spolu s celou partiou. Iba tak totiž dnešný muž dosiahne svoj cieľ.

Je smiešne nazdávať sa, že za každým úspešným mužom stojí žena (o tom viac hneď v prvej kapitole). Za úspešným mužom stoja iba tí neúspešní. Vedľa neho však stojí hrstka jeho rovnako úspešných bratov, ktorí sú mu bližší než rodina.

Rodinu si totiž človek nevyberá. Ale bratov áno.

Veľa sa hovorí o bro code, no málokto skutočne vie, čo to znamená. Nie je za tým nič viac ako praobyčajná zbabelosť. Zbabelosť pomenovať problémy, s ktorými sa dnešní muži vo svojich priateľstvách stretávajú.

Ak sa teda nebojíte, pokračujte v čítaní. Na ďalších stranách nájdete desať konkrétnych prikázaní, ktoré vám pomôžu dať dokopy tú správnu partiu na výpravu s prsteňom do Mordoru.

Nejde len o teóriu. V novej knihe vám prvýkrát poodkryjem príbehy a informácie z môjho vlastného života. Uvidíte, že ani tí najsilnejší sa takými nenarodili a že za každým brnením je boj, v ktorom bolo ukované. Nikdy už nebudete musieť pochybovať o tom, či sa aj z vás môžu stať apoštoli.

Je načase, aby sa muži prestali zrádzať. Preto vám rozpoviem príbehy o mojich Judášoch.“

Maťo sa živil interpretáciou textov. Ak by chcel on napísať knihu o Davolovi bez toho, aby tam uviedol jeho meno, urobil by to presne takto.

Judáši z partie, ktorí ho zradili? Ktorí porušili bro code? Jasné, že to bolo o nich.